

ՅԵՂԻՆ ՅՈՒՌՈՒԹՔԸ

Քընարս գինին մէջը թաթխեցի,
Եւ երբ ըսկըսայ նըւագեղ ես զայն,
Այգիէն խումբ խումբ այրիններ անցան:

Քընարս աղբիւրին մէջը թաթխեցի,
Եւ երբ թըրջըւած նըւագեցի զայն,
Սափորով արցունք առնելու եկան:

Քընարս արիւնին մէջը թաթխեցի,
Երբ զոճի ձայնով նըւագեցի զայն,
Բանուկներ եկան սուրերու նըման:

Քընարս՝ գայլէն աղիք մը տըւի,
Եւ երբ ըսկըսայ նըւագեղ ես զայն,
Եօթ լեռնէն անդին ոչխարնէ՛ր փախան:

Քընարս մոխրին մէջը թաթխեցի,
Երբ ճարձատման պէս նըւագեցի զայն,
Այդ օր գիւղիս մէջ Տըղեհներ ինկան:

Քընարս բոցերուն մէջը վառեցի,
Հոգիիս խորը Տըթիւռներ ինկան,
Որոնցմով կ'ուզեմ այրե՛լ ամէն բան:

ԵՂԵՐԱՄԱՅԻՆՈՒ ԳՈՎՔԸ

Երեք եղբայր ունէինք
Խորհուրդի պէս կարեցին,

Երեք քոյրեր ունէինք
Սիւնի մը պէս վառեցին:

Երեք գաւա՛կ ունէինք
Հանձարի պէս խղճեցին,
Երեք ոչխա՛ր ունէինք
Իրենցուն պէս մորթեցին:

Երեք տուններ ունէինք
Բոյնի մը պէս քանդեցին,
Երեք ծըխա՛ն ունէինք
Յոյսի՛ մը պէս մարեցին:

Երեք տաւար՝ ունէինք
Բաղդի մը պէս թուցոցին,
Երեք վանդա՛կ ունէինք
Կուրծքի մը պէս կուտրեցին:

Երեք յոյսեր ունէինք
Թարմ ծառին պէս կարեցին,
Երեք ծամա՛յ ունէինք
Երկնքի պէս ծածկեցին:

Այս ամենուն դէմ, ափսո՛ս,
Բողոքելու համար ստեղ,
Երեք Աստուծո՛ւ չունէինք...

ԼԵՒՈՆ ԵՄԱՆՈՒԵԼԻ

ՎԵՐՋԻՆ ԺՊԻՏԸ

Դ...ի յիշատակից

Անդրդի ճեմակ գազար անդոր
Դեռ նոր կ'ողջունէ այրուն պայծառ եղ.
Չտակին մէջեղ, լրսիկ, մենաւոր,
Հանգրայս կը փայլի ստորանմ վառ ցօղ:

Թընչիկը կ'երգէ այդ նոց զրարք.
Գեթ կը հոսի ձորէն ջրառն,
Սրգաւոր կընօր փայլերով նանգարս.
Դառն ու մութ անառ կը քօթուեն խոր ուն:

Թաւուսին խոր ինկած մնաւոր
Երկինք սեւեռած մեղուակըն աչուին,
Վիթաւոր րաջ մը պառկած է անձայն,
Կարծես ճեշանով կը սպասէ մէկին:

Լքուած է փողը ձորէն առաւոր,
Ֆրաւարտ այլեւս զրնդակն հրաշեղ,
Ու ամբիսային գոռումն ու ծիլոր
Չեն արձագանգիր լեռներն անապից:

Կը փչէ հովը ձայնով լալագին,
Ու թեւք բացած արծիւի հանգոյն՝
Մեղմիկ կը հրպի րաջի լայն վերին,
Ու վրճանագազ կը փայլի հեռուն:

Կոռնայ գազարն իրան ամայի.
Ստաւափն ու անր կ'իջեմն սկաբան.
Ուրտն ու ագուս կը լինելով վայրի,
Կը տօնեն մանուան տօնը յարական:

Ու ամայութեան գիրք մնաւոր,
Հըսկայ ու անուս լեռներու կողին,
Կը ճնշէ կրթինն անձայն ու անդոր,
Կը ճնշէ միմակ՝ ծրպիք շուրթին:

Քամին ռոյնանային կը դադրի յանկարծ,
Ուրտը մէկէն կը կենայ անհարձ,
Դիտելով կին մը մագեմն արծրկած
Ու կողայ կըսած լեռ, ձոր, ապառած:

Թախիծը իճն է կարծես՝ կը փութայ.
Ահա էն կեցաւ կրթինի կողին.
Կուրծք վիթեւու ալիքներ կուտայ.
Սիրուն աչկեր յառած է վերին:

Ու ցափ թափէն կողպւած տուրէն
Կը ճնշէ էնոր ձայնը ինչպէս լար.
Ու կ'երգէ Բաջին երգը տրտօրէն՝
Ծրպիսն ու լացը խառնելով իրար:

Եւ ա՛յս հրաքարք երգի ճնշումն
Ձեղային բացաւ աչկեր կամաց,
Բայց վառ գորովի ծրպիք կրկին
Դալկացած դէմին թառեցաւ սառած:

ՄԱՆՈՒԷԼ ՄԻՐԱՔԵԱՆ